

кажа, а . . .

Стефка. (На подбивъ) Я го гледай ти, като юношъ . . . Какъ се плете, като петле въ калчища.

Щърковъ Това е вѣнъ отъ волята. Кривъ ли съмъ, когато твоя образъ не ми дава спокойствие? Отъ кога се каня. Все незнаехъ какъ да почна. И сега така дойде . . .

Стефка Де, кобилица де!

Щърковъ. Колко си жестока!

Стефка. Че за такива, които не сж съ ума си.

Щърковъ. Ако можехъ да мисля . . . Когато те срещна—тъй се вълнувамъ.

Стефка. Че да ти дамъ валириянови капки. Тѣ успокояватъ.

Щърковъ. Азъ не се шегувамъ. Просто съмъ лудъ.

Стефка. Тогава вѣрвамъ, че Кърлуково ще ти бжде полезно.

Щърковъ. А—а! ти все още се шегувашъ.

Стефка. Тогава да говоримъ сериозно.

Щърковъ. Говори, говори Стефке. Азъ искамъ съ тебе човѣшки . . .

Стефка. (Наприсмѣхъ) Вижда се, че вие мжжетѣ, жененитѣ магарета, сте си изгубили ума. Че какво е това отъ васъ: ужъ приятели, а то . . . Дебнешъ само когато Михаилъ да излезе — и тогава ще намѣришъ поводъ . . . Ще ме задявашъ, ще говоришъ глупости.

Щърковъ. Защо да сж глупости!

Стефка. Защото така както сте тръгнали презъ просото — нѣма вече семейство, нѣма честь, нѣма грѣхъ.